

stille ikke i Nar nogen som helst Betingelse. Vi opstille dette Forslag rent og purt til Tingets Afgørelse. Vor Stilling er kun den, at hvis det ikke bliver vedtaget, eller da det ikke bliver vedtaget, da Flertallet, hvad der nu er givet, modsætter sig det, ere vi heller ikke med til de andre Forslag. Det er ingen Betingelse for dette Forslag. Dette Forslag optræder ganske ubetinget. Heller ikke har det ærede Medlem fra Nykøbing Ret til at spørge, hvad Mandat vi have til at opstille dette Forslag; vi have ganske samme Mandat til at opstille det, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller have til at slutte sig til alle de andre, 20, 30 eller hvor mange det er, som staa paa samme Konto. Men alle disse Betragtninger, som ogsaa ere fremkomne her i Salen, og dertil høre ogsaa de Betragtninger, som fremkom fra det ærede Medlem fra Aarhus (Pingel), synes mig noget at gaa uden om selve Sagen. Det ærede Medlem fra Aarhus havde en ganske særlig Stilling. Han var Ven af dette Forslag, han var i Realiteten enig med os, han ønskede meget varmt, at den paagældende Mand maatte faa de 2000 Kr., som her er Tale om; men han vilde dog stemme mod dem, og det vilde han gøre af Hensyn til sine Meningsfæller for at beskytte dem mod den Bagvaskelse og Mistænkliggørelse, som kunde ramme dem. Nu synes jeg, at de Herrer have en meget simplere Afgang til at beskytte sig mod alle saadanne Under og giftige Pile ved at stemme for dette Forslag, saa er der ikke nogen Mistænkliggørelse af den Slags. Til det ærede Medlem fra Aarhus vil jeg kun sige, at den Stilling, at være enig i et Forslag, at give det sin Tilslutning og udtale det her, og saa dog samtidig sige, at man stemmer imod det af Hensyn til sine Partifæller, er en noget usædvanlig Fremgangsmaade. Det ærede Medlem taler om Krigsmaskiner, jeg tror snarere, der kunde være tale om Stemmemaskiner, naar man hører det ærede Medlem. Jeg skal ikke inlade mig videre med det ærede Medlem fra Aarhus. Jeg vil kun tage en Forvaring med Hensyn til den Betragtning, han gør gældende. Alt, hvad han har opstillet om, at vi her skulle vise Overbærenhed og Højmodighed, synes mig en lidet værdig Betragtning af denne Sag, det er i alt Fald ikke min. Og navnlig synes jeg, at naar det ærede Medlem vil stemme mod denne Bevilling og altsaa lægge den de Hindringer i Vejen, han er i Stand til, saa kunde han have afholdt sig fra at fremsætte disse Udtalelser mod den paagældende Mand, som han har gjort, at vi skulde have Grund til at være bedrøvet over, at der fra hans

Side forelaa Uborenheder, som maatte beklages, og som krævede Overbærenhed, det er Udtalelser, som jeg tror, det havde været kunnere, om det ærede Medlem havde gæmt i sit eget Hjerter. Hvis der var Tale om Understøttelse til det ærede Medlem, og jeg skulde stemme derfor, saa vilde jeg gerne stemme derfor paa Slige Motiver; men naar der er Tale om Dr. G. Brandes, ligger det noget fjernt.

Jeg vender mig nu til den højtærede Kultusminister, som jeg indrømmer har en noget vanskelig Stilling i denne Sag, fordi han nu skal gaa mod en Virksomhed, som han selv mindede om, at han for 20 Aar siden ønskede knyttet til Universitetet. Den ærede Kultusminister har — det indrømmer jeg — gjort sig megen Umage for at finde Traaden i de to forskellige Standpunkter, finde de rette Argumenter, hvorved han kunde forbinde sin tidligere Stilling med den nuværende. Jeg tror ikke, at det er lykkedes den ærede Minister. Naturligvis — jeg ventede ikke andet fra den ærede Ministers Side — begyndte han med at erkende, at, hvis man skulde tage denne Bevilling til denne Forsatter ligesom til andre Forsattere, betragte denne litterære Virksomhed som anden litterær Virksomhed, saa skulde denne Mand op paa denne Konto sammen med de første og fremfor de fleste. Men man maa spørge; Hvorfor i al Verden skal denne Forsatter ikke betragtes som andre Forsattere? Hvorfor, naar der fra den Side er tilstrækkelig Grund til at opføre ham i Spidsen for denne Konto, skal der saa anlægges en særlig Maalestok for ham? Hvorfor vil den ærede Kultusminister gøre Undtagelse gældende med Hensyn til denne Mand, hvorfor ikke holde sig til det almindelige her? Han er en Kraft i vort Sprog, som paa flere Omraader er blandt de betydeligste, og paa sit eget Omraade utvivlsomt er den betydeligste for Øjeblikket. Kunde det ikke være tilstrækkeligt til at sætte ham op paa denne Konto, hvor der staa — det indrømmes af alle — saa mange. Nej, det stønner den ærede Minister ikke, han mener, at man her bør gaa en anden Vej, man bør bedømme denne Virksomhed paa en særlig Maade, han siger, at det vil han se bort fra, det er ikke det centrale. Men selv om den ærede Kultusminister har Ret i, at det ikke er det centrale, saa maa det dog, naar det har den Betydning, som den ærede Kultusminister selv erkender, det har, være tilstrækkeligt til at motivere denne Bevilling. For at vise, at det ikke var det centrale, nævnedes den ærede Minister, at Dr. Brandes's Virksomhed var af en helt ejendommelig Beskaffenhed, det